

[Qvist Jørgensen]

det også, fordi jeg egentlig tror, jeg på forhånd kender resultatet og vil være tilfreds med en lille undersøgelse, der ville illustrere, at vi her har et meget lille problem, som er reguleret.

Lis Noer Holmberg (CD):

Den 16. november var der en stor debat her i salen om det alt for store alkoholforbrug i Danmark, og vores ordfører den dag, hr. Herluf Rasmussen, gav udtryk for på CD's vegne, at forøgede afgifter ikke løser problemerne. Vi tror heller ikke på, at forbud vil løse problemerne.

Beslutningsforslag nr. B 18, som vi skal tage stilling til i dag, finder vi helt overflødig, og når vi gør det, er det, fordi den valgfrihed, der tales om i bemærkningerne, jo allerede findes. Jeg har aldrig i de år, jeg har været med i det politiske arbejde og har været med til offentlige arrangementer, oplevet, at der ikke var mulighed for at få en danskvand, hvis man ønskede det. Altså ser CD ingen grund til, at der ligefrem skal udstedes forskrifter og regler.

Hvad angår beslutningsforslag nr. B 19, begynder vi faktisk forfra med en gentagelse af den lange debat, der fandt sted den 16. november i forbindelse med den forespørgsel, som Kristeligt Folkeparti havde rejst. Og for ikke at gentage alt det, der allerede er sagt for 14 dage siden, vil jeg gerne slå fast endnu en gang, at CD ikke tror på, at forbud ændrer noget. Vi tror, at skabelsen af et menneskeligt set bedre samfund – et samfund, hvor det enkelte menneske i højere grad føler sit eget værd – vil medføre, at mange går væk fra flasken.

Der står i bemærkningerne til beslutningsforslag nr. B 19, at alkohol er en af de mest almindelige dødsårsager for mænd mellem 25 og 45 år. Jamen det er jo netop over for alle disse mennesker, unge førtidspensionister, som samfundet ikke har haft brug for, der skal sættes ind. Vi må tage fat om ondets rod, ellers bliver det kun fortsat til lappeløsninger. Men vi vil selvfølgelig være med i et positivt udvalgsarbejde om disse spørgsmål.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg kan jo ikke ligefrem takke for en overvældende tilslutning, men alligevel føler jeg trang til at sige tak, fordi man sådan set var enige i intentionerne i forslagene.

I den forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom på, at selv om det er begrænset, hvor mange receptioner jeg personlig deltager i, er det min erfaring, at man i langt de fleste tilfælde bydes velkommen med et eller andet alkoholdigt. Så hænder det, at man bliver spurgt, om man vil have noget andet, hvis man siger nej tak.

Det gik igen hos næsten alle ordførere, at det ikke var noget problem for dem, fordi de, som de sagde, kunne få alt det vand og andet, de ville have, og at man ellers kunne lade være med at tage noget. Jamen hvis jeg nu havde et problem? Vi har haft kolleger eller kender nogle i andre sammenhænge, som vi ved står med et problem, og for hvem det er svært at tilkendegive, at de har dette problem. Vores forslag er altså udtryk for solidaritet med de mennesker, der har dette problem.

Jeg ved ikke, hvordan forslaget skal udformes, for jeg kan godt se, det på mange måder er svært. Men vi vil gerne med denne debat åbne øjnene både hos offentlige og andre arrangører for, at det er en god idé altid at have alkoholdige og alkoholfrie drikkevarer sammen, så man ikke behøver at give til kende, hvis man har et alkoholproblem.

Noget andet er jo – og det må de fleste have oplevet – at der ved de arrangementer, man kommer til, altid står en øl ved hver kuvert. Det er der så sent som i dag én der har antydnet over for mig i et brev. Og vedkommende spørger, hvorfor der ikke lige så godt kunne stå en danskvand ud for hver kuvert, således at man kunne bede om en øl, hvis det var det, man havde lyst til. Eller man kunne sætte begge dele på bordet.

Igen er det ikke noget problem for os, der ikke har alkoholproblemer, for vi beder selvfølgelig om det, vi vil have at drikke. Men det menneske, der måske gerne vil have en øl, og som ikke over for kammeraterne vil give til kende, at det er noget, vedkommende måske ikke har så godt af, kommer måske til at tage en øl.

Jeg har selv på rejser set mennesker, som ikke kunne styre forbruget efter at have fået det første glas. Jamen burde vi ikke have hjulpet vedkommende person til ikke at få det første glas og gjort det lettere ikke at få det? Det er denne holdning, vi gerne vil have frem.

Jeg ville da være meget tilfreds – ligesom hr. Qvist Jørgensen sagde han ville være – hvis vi